

Isabel Allende  
Jocul RIPPER

Traducere din spaniolă de  
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS  
*fiction*

*Pentru William C. Gordon,  
partenerul meu în amor și crimă.  
Mulțumesc,*

Isabel

„Mama este încă în viață, dar o s-o omoare în Vinerea Mare, la miezul nopții“, l-a avertizat Amanda Martín pe inspectorul-șef, iar acesta nu i-a pus vorbele sub semnul întrebării, căci fata dovedise că știa mai mult decât el și decât toți colegii săi de la Departamentul Omucideri. Femeia era ținută în captivitate undeva pe suprafața de optsprezece mii de kilometri pătrați cât cuprinde golful San Francisco, mai aveau doar câteva ore s-o găsească în viață și el habar n-avea de unde să înceapă căutarea.

Copiii au numit primul asasinat „crima bătei de baseball la locul nepotrivit“, asta ca să nu umilească victima cu o denumire mai explicită. Erau cinci adolescenți și un domn de o anumită vârstă care se adunau prin intermediul computerelor pentru a participa la *Ripper*, un joc cu roluri.

În dimineața zilei de 13 octombrie 2011, la ora opt și un sfert, elevii clasei a patra ai școlii publice Golden Hills din San Francisco au intrat în sala de gimnastică tropăind în ritmul fluierului profesorului de sport, care îi îndemna astfel din pragul ușii. Sala, mare, modernă și bine echipată, ridicată grație generozității unui fost elev care făcuse avere chiar înaintea boomului imobiliar, era folosită și pentru ceremoniile de absolvire și pentru spectacole de teatru și muzică. Șirul de elevi trebuia să ocolească de două ori terenul de baschet pe post de încălzire, dar s-a oprit brusc înaintea unei descoperiri neașteptate: o persoană care zăcea pe calul de gimnastică

cu pantalonii în jurul gleznelor și cu mânerul unei bâte de baseball înfipt în fund. Copiii au înconjurat trupul uimiți, iar un puști de nouă ani, mai îndrăzneț, s-a aplecat să-și treacă degetul peste o pată întunecată de pe jos, stabilind că nu era vorba de ciocolată, ci de sânge uscat, în timp ce altul ridica un cartuș tras și-l vâră în buzunar pentru a-l schimba în recreație pe niște benzi desenate porno, iar o puștoaică filma cadavrul cu mobilul. Profesorul de sport, care continua să fluiera de zor, s-a apropiat țopăind de grupul compact de elevi și, văzând spectacolul care numai a glumă nu semăna, a făcut o criză nervoasă. Zarva a atras și alți profesori, care i-au dat afară pe copii cu strigăte și îmbrânceli, l-au luat pe sus pe profesorul de sport, au smuls bâta din fundul cadavrului și l-au întins pe podea, ocazie cu care au constatat că avea o gaură sângerândă în mijocul frunții. L-au acoperit cu două bluze de trening și au încuiat sala în așteptarea poliției, care a sosit după nouăsprezece minute; între timp, scena crimei ajunsese atât de contaminată, încât era imposibil să determini exact ce naiba se petrecuse.

Ceva mai târziu, în prima sa conferință de presă, inspectorul-șef Bob Martín a explicat că victima fusese identificată. Era vorba de Ed Staton, de patruzeci și nouă de ani, paznicul școlii. „Ce ne puteți spune despre bâta de baseball?“ a strigat un ziarist pe un ton inchizitiv, iar inspectorul, deranjat că se aflase de acel amănunt denigrant pentru Ed Staton și compromițător pentru așezământul educativ, a răspuns că asta se va stabili la autopsie. „Aveți vreun suspect? Paznicul era gay?“ Bob Martín a ignorat bombardamentul de întrebări și a pus capăt conferinței, asigurându-i că Departamentul Omucideri avea să informeze presa pe măsură ce faptele vor ieși la lumină în urma anchetei începute sub conducerea sa.

În seara precedentă, un grup de elevi din ultima clasă repetase în sală o comedie muzicală pentru Halloween, o poveste de dincolo de mormânt, o combinație de zombi și rock'n-roll, dar de-abia a doua zi aflase tărășenia. La ora la care fusese comisă crima, după calculele poliției în jur de miezul nopții, nu

mai era nimeni în școală, doar în parcare erau trei membri ai formației de rock, care-și încărcau într-o furgonetă instrumentele. Au fost ultimii care l-au văzut pe Ed Staton în viață; și au spus că paznicul îi salutase ridicând mâna, după care plecase cu o mașină mică în jur de douăsprezece și jumătate. Între ei se afla o distanță destul de mare, parcare nu era luminată, dar erau siguri că era el, îi recunoscuseră la lumina lunii uniforma, deși nu erau siguri ce culoare sau marcă avea mașina. Și nici dacă în mașină mai era cineva; dar poliția a dedus că mașina nu era a victimei: a sa, un jeep *gris-perle*, se afla la doar câțiva metri de furgoneta muzicienilor. Experții au dedus că Staton plecase cu cineva care-l aștepta, revenind mai târziu să-și ia propria mașină.

La a doua întâlnire cu presa, șeful de la Omucideri a informat că paznicul își termina tura la șase dimineața și că nu se aflase de ce părăsise școala în noaptea cu pricina, pentru a se întoarce în clădire, unde îl aștepta moartea. Fiică-sa Amanda, care urmărise interviul la televizor, l-a sunat apoi ca să-l corecteze: nu moartea îl aștepta pe Ed Stanton, ci criminalul.

Prima crimă i-a mânat pe jucătorii de *Ripper* spre ceea ce avea să se transforme într-o obsesie periculoasă. Cei cinci adolescenți și-au pus aceleași întrebări pe care și le pusese și poliția: unde fusese paznicul în scurtul interval dintre momentul în care fusese văzut de muzicieni și ora la care murise? Cum a revenit la școală? De ce nu s-a apărut înainte de a fi împușcat în frunte? Ce semnificație avea bâta de baseball înfiptă în orificiul acela intim?

Poate că Ed Staton își meritase sfârșitul, însă nu morala îi preocupa pe puști, ci strict faptele. Până atunci jocul se limitase la crime fictive plasate în secolul al XIX-lea și într-o Londră veșnic cețoasă, unde personajele se confruntau ori cu răufăcători înarmați cu topoare sau ciocane de spart gheața, ori cu alți clasici stricători ai liniștii și păcii publice, dar Amanda Martín le-a propus să investigheze cele ce se petreceau la San Francisco, oraș la rândul său învăluit în ceață. Faimoasa

astroloagă Celeste Roko prevăzuse o baie de sânge în San Francisco, drept care Amanda se hotărâse să folosească această ocazie unică pentru a-i pune la încercare arta divinatorie. În acest scop a cerut ajutorul jucătorilor de *Ripper* și pe cel al prietenului ei cel mai bun, Blake Jackson, care întâmplător îi era și bunic, nebănuind că distracția asta avea să devină violentă și că mama ei, Indiana Jackson, avea să fie una dintre victime.

Jucătorii de *Ripper* erau un grup select de *freaks* răspândiți prin toată lumea, care comunicau prin Internet pentru a-l prinde și anihila pe misteriosul Jack Spintecătorul, depășind obstacolele și învingând dușmanii apăruți pe parcurs. În calitate de maestră de joc, Amanda plănuia fiecare aventură în funcție de abilitățile și limitele personajelor pe care jucătorii și le creau drept alter ego.

Un băiat din Noua Zeelandă, rămas paraplegic ca urmare a unui accident și ținut într-un scaun cu roțile, dar cu mintea liberă pentru a rătăci prin lumi fantastice și a se transporta atât în trecut, cât și în viitor, adoptase rolul Esmeraldei, o țigancă vicleană și curioasă. Un adolescent din New York, solitar și timid, care locuia cu mama și de doi ani nu ieșise din camera sa decât ca să meargă la baie, era sir Edmond Paddington, colonel englez la pensie, machist și infatuat, expertul în arme și strategii militare. La Montréal era o fată de nouăsprezece ani, care-și petrecuse scurta viață mai mult prin clinici specializate în dereglări alimentare și-și inventase personajul Abatha, un medium în stare să citească gândurile, să inducă amintiri și să comunice cu fantomele. Un orfan afro-american de treisprezece ani, cu un IQ de 156, bursier al unei academii pentru copii supradotați din Reno, alesese să fie Sherlock Holmes, căci făcea deducții și trăgea concluzii fără pic de efort.

Amanda nu avea un personaj anume. Rolul ei era să conducă jocul și să vegheze la respectarea normelor, însă în afacerea asta cu baia de sânge și-a permis oarece schimbări. De exemplu, a mutat acțiunea, tradițional plasată în Londra anului 1888, la San Francisco în 2012. Și, încălcând regulamen-

tul, și-a atribuit un ajutor, un mercenar, un polițai numit Kabel, un cocoșat nu foarte mintos, dar ascultător și loial, însărcinat să-i execute ordinele, oricât de trăsnite ar fi fost. Bunicul s-a prins imediat că numele era anagrama lui Blake. La șaiszeci și patru de ani, Blake Jackson era cam bătrân pentru jocurile astea de copii, dar lua parte la *Ripper* pentru a împărtăși cu nepoată-sa și altceva decât filmele horror, partidele de șah și problemele de logică pe care și le puneau reciproc și pe care le mai și câștiga uneori, dar doar după ce se consulta cu doi prieteni, profesori de filozofie și matematică la Universitatea California din Berkeley.

## Ianuarie

*Luni, 2*

Întins pe burtă pe masa de masaj, Ryan Miller moțâia sub influența binefăcătoare a mâinilor Indianei Jackson, nivelul unu la Reiki, tehnica pusă la punct de budistul japonez Mikao Usui în 1922. Miller știa, pentru că citise șaiszeci și ceva de pagini pe acest subiect, că nu exista vreo dovadă științifică cum că tehnica Reiki ar sluji la ceva, dar bănuia că ceva putere misterioasă o fi avut totuși din moment ce la conferința din 2009 a episcopilor catolici din Statele Unite fusese declarată periculoasă pentru sănătatea spirituală creștină.

Indiana Jackson ocupa cabinetul cu numărul 8 de la etajul doi al faimoasei Clinici Holistice din North Beach, în buricul cartierului italianesc din San Francisco. Ușa era vopsită în indigo, culoarea spiritualității, iar pereții în verde-deschis, culoarea sănătății. O plăcuță anunța cu litere cursive *Indiana, vindecătoare*, iar dedesubt, metodele sale: Reiki, magneți, cristale, aromoterapie. În micuța sală de așteptare atârna pe perete o pânză în culori țipătoare, cumpărată la o prăvălie asiatică, care o prezenta pe zeița Shakti, o jună senzuală cu plete negre și straie roșii, plină de bijuterii din aur, cu o spadă în mână dreaptă și o floare în stânga. Zeița avea mai multe mâini, care țineau alte simboluri ale puterii sale, de la un instrument muzical și până la ceva care la prima vedere părea să fie un telefon mobil. Atât de devotată îi era Indiana zeiței Shakti, încât fusese gata să-și ia numele acesteia, numai că taică-său, Blake Jackson, a reușit s-o convingă că nici unei americance înalte,



blonde și trupeșe, cu alură de păpușă gonflabilă, nu i s-ar potrivi numele unei zeiță hinduse.

Deși neîncrezător prin natura muncii sale și prin antrenamentul său militar, Miller se lăsa îngrijit de Indiana cu un sentiment de profundă recunoștință, plecând după fiecare ședință ușurat și mulțumit, indiferent c-o fi fost datorită efectului placebo sau al amorului, cum susținea prietenul său Pedro Alarcón, sau datorită alinierii chakrelor, cum susținea Indiana. Ora asta tihnită era lucrul cel mai bun din viața sa solitară, găsea mai multă intimitate atunci decât în complicatele tăvăleli cu Jennifer Yang, cea mai constantă dintre amantele sale. Era un bărbat înalt și zdravăn, cu gât și spinare de luptător, brațe groase și tari precum copacii, dar cu mâini elegante de cofetar, păr castaniu, înspicat și tuns perie, dinți prea albi pentru a fi naturali, ochi deschiși, nasul spart și treisprezece cicatrice vizibile, socotind-o și pe cea din bărbie. Indiana Jackson bănuia că mai avea și altele, dar nu-l văzuse fără chiloți. Încă.

— Cum te simți?

— Minunat. Mirosul ăsta de desert mi-a deschis apetitul.

— E uleiul esențial de portocală. Și, dacă faci mișto, nu știu de ce mai vii, Ryan.

— Ca să te văd, femeie, doar pentru asta!

— Atunci zău că n-are rost, s-a supărat ea.

— Nu vezi că glumesc, Indi?

— Portocala are o aromă tinerească și veselă, două calități care-ți lipsesc, Ryan. Reiki e o metodă atât de puternică, încât practicanții de nivelul doi o pot face de la distanță, fără să-și vadă pacientul, dar pentru asta ar trebui să studiez douăzeci de ani în Japonia.

— Nici să nu încerci, fără tine ar fi o afacere proastă.

— Să vindeci nu e o afacere!

— Din ceva trebuie să trăiești. Câștigi mai puțin decât colegele tale de la Clinica Holistică: știi cât costă o ședință de acupunctură cu Yumiko, de exemplu?

— Nu știu și nu e treaba mea.

## Cuprins

|                                   |     |
|-----------------------------------|-----|
| Ianuarie . . . . .                | 13  |
| Februarie . . . . .               | 145 |
| Martie . . . . .                  | 228 |
| Aprilie . . . . .                 | 283 |
| Sâmbătă, 25 august 2012 . . . . . | 363 |
| Mulțumiri . . . . .               | 365 |